

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa Gminy B. i Szkoły Podstawowej im. M. w P.
przeciwko H. K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 lutego 2015 r.,
skargi kasacyjnej Gminy B. od wyroku Sądu Okręgowego w Ś.
z dnia 17 lutego 2014 r., sygn. akt VII Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony powodowej - Gminy B. na rzecz
pozwanej 900 (dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 17 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy w Ś. w sprawie z powództwa Gminy B. i Szkoły Podstawowej im. M. w P. przeciwko H. K. o zapłatę, na skutek apelacji Gminy B., oddalił apelację oraz orzekł o kosztach postępowania za instancję odwoławczą.

Strona powodowa Gmina B. zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Zdaniem skarżącej skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna, gdyż Sąd Okręgowy rozstrzygając sprawę pominął art. 100 § 1 k.p., który nakazywał pozwanej stosowanie się do polecenia Burmistrza B. jako przełożonego, tym samym naruszając powołane również w podstawach skargi przepisy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, Lex 560541). Nawet w przypadku uwzględnienia uzasadnienia podstaw skargi nie można uznać, że jest ona oczywiście uzasadniona w zaprezentowanym rozumieniu. Istotne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu. Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w

wyroku z 20 czerwca 2012 r., I OSK 699/12, LEX nr 1217246: „ustalenie planu sieci publicznych szkół podstawowych i gimnazjów prowadzonych przez gminę, a także określenie granic obwodów tych szkół, z wyjątkiem specjalnych, mających siedzibę na terenie gminy” należy do „obowiązków rady gminy, zgodnie z art. 17 ust. 4 ustawy o systemie oświaty”. Tym samym przyjąć należy, że mierzenie odległości między miejscem zamieszkania ucznia dowożonego do szkoły i siedzibą szkoły nie należało do obowiązków dyrektora szkoły. Nawet, gdyby jednak uznać, że obowiązek pozwanej wynikał z wydanego jej przez pracodawcę polecenia, to jak wynika to z ustaleń faktycznych w sprawie było ono ewidentnie niejasne. Sąd odwoławczy podkreślił bowiem między innymi, że „w tabelach rozesłanych przez stronę powodową do dyrektorów Szkół mających służyć do ustalania listy uczniów uprawnionych do bezpłatnych przejazdów nie przewidziano rubryki dotyczącej wskazania odległości między miejscem zamieszkania ucznia a szkołą”.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).

r.g.